

La muntanya del Montseny s'enlaira imponent i dominadora dins la blavor del cel, retallant l'horitzó amb el suau perfil dels seus cims enganxats els uns als altres. Ple de canals i torrenteres, de planúries i serrats, endinsa pregonament les seves arrels en les depressions tranquil·les i selencioses que l'envolten.

Dominador i senyor, la seva altivesa resta fortament amagada per la coberta d'una vegetació sempre verda que li dóna un aspecte encisador que captiva l'esperit i convida a la reflexió i al repòs.

Ara bé, el Montseny no sempre ha estat així... El seu rocam i les seves cingleres, les seves font i els seus rierols, cadascú dels seus indrets ens mostren un antic secret. Fa molt temps, milers i milers d'anys, el Montseny no era pas així.

Si esbrinéssim tots els seus racons i cerquéssim el "per què" de cadascú dels seus indrets arribaríem a saber que el Montseny és quasi tan antic com la mateixa Terra. Però en aquells temps primers no presentava l'aspecte imponent que té ara. Antigament no era més que el fons planer i poc profund d'un mar tranquil que comunicava directament amb la Mediterrània actual. La quietud de les seves aigües permetia l'existència d'una fauna que avui dia som molt lluny de poder imaginar... Petites colònies flotants d'animals totalment desapareguts (Graptolits, (a)); grans Crustacis amb el cos dividit en tres parts, quelcom semblants als "porquets de Sant Anton" (Trilobits (b)); peixos molt primitius, amb el cos cobert de plaques òssies (Peixos cuirassats (c)); Estrelles de mar agafades al fons per un gran peduncle (Crinoideus (e)); Corals rudimentaris (f) ... i altres animals de tot tipus.

No hi mancaven tampoc les plantes que arrelades en el fons fangós i sorrenc s'escampaven per tot arreu.

Si féssim un recompte global de totes les espècies que vivien en aquest mar la nostra sorpresa seria tan o més gran que la que experimentem en veure per primera vegada una pel·lícula sobre els habitants dels esculls tropicals actuals. En aquest mar càlid, on l'aliment no hi escassejava pas, el nombre d'espècies era tan gran i la seva bellesa, dins del seu caràcter primitiu, tan pregon que, de poder-ho veure al natural, en restariem corpesos. (continuarà)

GERMAN ALVAREZ PEREZ
Catedràtic de Ciències Naturals

